

Harper Lin

Een giftige pen

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

Ik was bij de wekelijkse bijeenkomst van de Cheerville Active Readers' Society, de plaatselijke leesclub, en dichter bij iets wat in dit slaperige, kleine stadje in New England moest doorgaan voor vertier kon je niet komen. Na mijn pensioen bij de CIA was ik hier beland.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: 1 meter 62,5. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan mijn huidige status: ik verveel me dood.

Net als mijn pensionering, die me drie jaar geleden door de regering door de strot was geduwd, ging het niet goed met de keuze voor het boek van die maand.

Endless Beach was een klassieke roman uit 1912, die onlangs door een grote uitgeverij opnieuw was uitgegeven in de reeks van 'Vergeten Schrijfsters.' Was het maar in de vergetelheid gebleven.

Het was overduidelijk afgekeken van Jane Austen, geschreven in een periode waarin de personages iets meer lichamelijk contact mochten hebben (Zoenen! Hijg hijg!) maar dat door de eindeloos doorzeurende victoriaanse moraal bepaald niet opwindend werd. Zelfs in de leesclub, waar de jongste deelnemer vijfenzestig was, niemand zonder een leesbril kon en rimpels allang niet meer iets was waar ze zich druk over maakten, vonden ze het ouderwets. Maar al was het verhaal doodsaai, voor de meeste leesclubleden was het toch betoverend, zij het om verschillende redenen.

De zeven leden zaten om de salontafel in de woonkamer van

Lucien en Gretchen Rogers, een gezelschap van grijze haren, rimpels en hardnekkige kwaaltjes en pijntjes. Op de tafel stond Gretchens bekroonde citroentaart, waar nog maar één punt van over was.

Ik staarde geërgerd naar de taart. Zoals altijd had Gretchen er met een of ander verrukkelijk glazuur haar lievelingscitaat uit het boek van die week opgeschreven. Deze keer was dat: 'Net als het zand op het strand wordt onze liefde met elke dreunende golf hernieuwd.' Die oubollige zin, die eigenlijk nergens op sloeg, was zowel het boek als Gretchen in een notendop. Een beetje oubollig, een beetje absurd, dus het was geen verrassing dat die zin haar was bijgebleven, een door strand geobsedeerde, hopeloze romantica.

Zij en haar man Lucien waren dat jaar allebei vijfenzestig geworden en terwijl Lucien zich kalmpjes bij zijn pensionering had neergelegd, had Gretchen een soort midlifecrisis doorgemaakt of een wel heel late puberteit. Ze droomde ervan om door een knappe vreemdeling te worden ontvoerd naar een schitterend strand. Hun huis hing vol met foto's van de Bahama's, de Seychellen, de Malediven en andere exotische oorden, allemaal door anderen genomen. Voor zover ik wist was het stel nooit verder geweest dan Maine.

Gretchen had gewoontegetrouw de taart in acht punten gesneden. Ik ben er nooit achter gekomen waarom ze dat deed, want het laatste stuk taart bleef stevast de rest van de avond op de schaal liggen. Er was nooit iemand die het nam. Niet dat iemand van hen zich ook in deze late levensfase om haar of zijn lijn bekommerde, het was simpelweg ongemanierd om een tweede stuk te nemen, en ongemanierdheid was in Cheerville volstrekt ongepast. Je wilde tenslotte niemand voor het hoofd stoten.

Maar ik ergerde me dood aan die laatste taartpunt, bijna meer dan ik kon verdragen. Ik had niet de Koude Oorlog en een paar verzengende oorlogen overleefd met slordigheid en verspilling, en een taartpunt laten staan die niemand van plan was te verorberen was het toppunt van slordigheid en verspilling.

Dus keek ik er nogmaals met gefronste wenkbrauwen naar. Op het glazuur waren alleen de woorden 'dreunende golf' nog over, die me spottend leken aan te kijken. Over een paar minuten zou Lucien de tafel afruimen en het overgebleven stuk taart weggooien.

Ik had de taartpunt met 'hernieuwd' gekregen, maar wat Cheerville ook met me deed, van hernieuwen was geen sprake. Sterker nog, ik was inmiddels doodsbang om oud te worden.

Ik wilde dat de leesclub had doorgezet met *Behind Open Curtains*, de eerste keus van deze maand, maar iedereen knapte af op de cover. Het werd bestempeld als 'romantica', een subgenre waarvan iedereen dacht dat het een of andere nieuwe draai aan de romantiek gaf. Niemand had de moeite genomen om het even op te zoeken. Als we dat wel hadden gedaan, hadden we ontdekt dat het een mengeling was van 'romantiek' en 'erotica'. Pearl, een ander lid van onze club die op haar zesennegentigste alles wel gezien zou moeten hebben, had bijna een hartaanval gekregen bij de zin 'kloppende manlijke roede'.

'Kloppen' was een woord dat je vaak tegenkwam in *Behind Open Curtains*, evenals 'pulseren', 'verlangen', 'kreunen' en 'omklemmen'. Er kwamen zelfs een paar gillettjes en jammerkreetjes in voor. Wie slaakt er trouwens sowieso jammerkreetjes in bed? En er kwam in *Behind Open Curtains* zo veel symboliek met vuur voor dat die gordijnen wel van asbest moesten zijn.

Ik was vast van plan om dat boek helemaal uit te lezen. Ik wilde tot op de bodem uitzoeken hoe het zat met die jammerkreetjes. Had ik het al die jaren dan verkeerd gedaan?

'Barbara?'

De stem klonk dringend, alsof hij me al eerder had geroepen.

Ik keek op en zag dat iedereen me aanstaarde. Hoelang hadden ze me al geroepen? Hoelang had ik over dat stomme stuk taart en die rare bedgeluiden zitten peinzen? Ik raakte mijn scherpte kwijt, ik verslapte. Toen ik nog voor de CIA werkte, ontging me niets van wat er om me heen gebeurde.

‘Ja?’ antwoordde ik.

‘Wat vind jij van Victors verraad? Hoe kón hij na twintig jaar zijn vrouw in de steek laten?’ vroeg Pauline, een mollige vrouw van tweeënzeventig met een zware cat-eyebril. De pijn die in Paulines stem doorklonk zei me dat ze dit in haar eigen leven ook had meegemaakt, wat betekende dat het een beladen vraag was waar ik voorzichtig antwoord op moest geven.

Evon, Paulines beste vriendin, een ouwe vrijster en ex-schooljuf, leunde naar voren en wees naar mijn boek, een ergerlijke gewoonte van haar, alsof iedereen een trage leerling was.

‘Dat staat op bladzijde eenenzeventig,’ zei ze. ‘Wat vind je ervan?’

Te oordelen naar de glimlachende gezichten van mijn medeleesclubleden was iedereen dolenthousiast over *Endless Beach*. Zelfs Lucien en Charles, de twee mannen in onze groep, hadden het een mooi boek gevonden, of in elk geval gedaan alsof. Ik niet. Ik vond met name Marcella, de hoofdpersoon, helemaal niks. Marcella’s echtgenoot, Victor, was na twintig jaar bij haar weggegaan. Dit ‘verraad’ deed zich al vroeg in het boek voor en was voor Marcella het startschot om uit haar schulp te kruipen en een nieuwe en bestendige liefde te vinden. Het probleem was dat Victor werd afgeschilderd als de badguy, een egoïstische ploert, terwijl de auteur Marcella op een voetstuk plaatste als het toonbeeld van de trouwe echtgenote.

Maar Marcella had geen enkel gevoel voor avontuur, geen passie, geen initiatief. Pas toen Victor vertrok om in Parijs zelf op avontuur te gaan begon het Marcella te dagen dat ze haar comfortabele woonplaats achter zich kon laten en dat haar dromen meer waren dan enkel fantasieën.

Als ik met zo iemand getrouwd zou zijn, zou ik in het eerste jaar al de wijk hebben genomen en was ik niet twintig jaar blijven plakken. Niet dat mijn James ooit saai was geweest. Misschien werd hij een beetje te enthousiast bij vernietigingsoperaties, maar

saai was hij nooit. Alleen kon ik in deze groep niet aankomen met zo'n antwoord.

Ik ging naar de bewuste bladzijde, zette mijn leesbril op en ging voor de omzichtige benadering.

'Nou, Marcella had twintig jaar onvoorwaardelijk van hem gehouden, dus om haar in de steek te laten enkel omdat hij denkt dat hij schilder in Parijs kan worden is eh...'

'Misschien was hij wel gay. Daarom noemen ze Parijs toch *gay Paris*?' Het was Pearl die dit zei, die als een gotische bouwval onderuitgezakt in een leunstoel zat.

'Het is Barbara's beurt, Pearl,' zei Gretchen tegen haar, ze schreeuwde het bijna, zodat Pearls zesennegentigjarige oren het konden horen. Gretchen was de vaste gastvrouw van de leesclub en had besloten dat zij het dus voor het zeggen had.

Om mijn zin af te maken, moest ik dus een redelijk compromis zien te vinden tussen wat ik er feitelijk van vond en iets wat deze bekrompen conservatieve oudere inwoners aankonden.

Maar wat kon ik zeggen? Dat ik mijn studentenvriendje na drie jaar en vlak na mijn afstuderen had gelooft – het vriendje dat zich op een knie had laten zakken en me ten huwelijk had gevraagd – omdat ik liever bij de CIA ging om op terroristen en narcoticahandelaars te jagen? Het ergste van alles was dat ik eigenlijk al ja had gezegd en me vervolgens had bedacht, en dat ik daar nooit spijt van heb gehad, gebroken hart of niet. Schilderen in Parijs leek nog braaf in vergelijking met wat ik had gedaan.

'Hij is een slapjanus. Een egoïstische klootzak. Het huwelijk is voor het leven en in voor- en tegenspoed.'

Lucien Rogers zei dit, Gretchens echtgenoot, mompelend tussen de laatste hapjes van zijn stuk citroentaart. Ik kromp letterlijk ineen bij zijn antwoord en hoopte dat niemand het merkte.

Lucien was een beetje een vage figuur, maar aardig, eigenlijk te aardig. Als ik hem in een wurggreep zou houden tot hij buiten westen raakte, dan zou hij me waarschijnlijk bedanken omdat hij

ervan uitging dat ik het met de beste bedoelingen had gedaan. Even schoot de fantasie door mijn hoofd om precies dat te doen. Maar eerlijk is eerlijk, ere wie ere toekomt. Het kwam heel handig uit dat hij zo'n lieverd was. Ook al haatte ik het om toe te geven, maar er waren genoeg dingen die ik niet meer kon en die lijst werd elk jaar langer.

Toen er in mijn eerste week in Cheerville na een sneeuwstorm een omgevallen boom mijn oprit blokkeerde, was het Lucien geweest die met een kettingzaag aan de slag was gegaan. Daar wist ik zelf ook wel raad mee, misschien wel beter dan Lucien, maar als ik die boom zonder mijn rug te bezeren had willen opruimen, had ik hem tot zaagsel moeten hakken.

Lucien kende me toen nog helemaal niet. Hij reed gewoon langs mijn huis en had de omgevallen boom gezien. Zijn kettingzaag bleek toevallig in zijn kofferbak te liggen. Ik verdacht hem er stiekem van dat hij na de sneeuwstorm door de buurt was gereden om te kijken of mensen hulp nodig hadden. Nadat hij me voor de leesclub had uitgenodigd en ik hem beter leerde kennen, veranderde die verdenking in bijna-zekerheid.

De man was opmerkelijk fit voor zijn leeftijd. Hij was bovendien bepaald niet onknop, dus niemand vond het erg dat hij door de buurt patrouilleerde op zoek naar iemand die zijn hulp nodig had. Sowieso de vrouwen niet.

Lucien was duidelijk blij met zichzelf dat hij met zo'n sprankelend inzicht in *Endless Beach* een eind had gemaakt aan het gesprek. Hij begon de tafel af te ruimen, verzamelde bordjes, vorkjes en de schaal met de eenzame punt citroentaart met de treurige zinsnede: 'dreunende golf', en verdween in de keuken. Ik keek het na, wist dat het was voorbestemd om te worden verorberd door een of andere rat op de stadsvuilstort die het niet verdiende.

Het was doodzonde, want Gretchens taart was echt verrukkelijk.

Ze kletsten verder terwijl de andere leesclubleden geen blad

voor de mond namen over wat een drama het was als je iets opgeeft wat je gedurende twintig jaar had opgebouwd. Iedereen was het erover eens dat Victor zich als een ploert had gedragen.

‘De auteur had een vervolg moeten schrijven waarin Victor als schilder mislukt en zich dooddrinkt met absint,’ verklaarde Charles, zijn punt kracht bijzettend door met zijn wandelstok op het tapijt te bonzen. Charles was de plaatselijke begrafenisondernemer. Om de een of andere reden had niemand tegen zijn aanwezigheid geprotesteerd. Terwijl ik gedurende mijn hele professionele carrière met de dood had gedanst, hielden de meeste mensen liever alles wat met Magere Hein te maken had op armslengte afstand.

Ik zuchtte en leunde in mijn stoel naar achteren. Ze sloegen mijn beurt over, maar dat vond ik helemaal niet erg, zo kon ik mooi de dans ontspringen. Het was het eind van de zoveelste lichtelijk amusante, maar feitelijk doodsaaie bijeenkomst van de Cheerville Active Readers’ Society. Ik had het al snel gehad met Cheerville, met de mensen, met het feit dat ik alleen woonde, met de welvarende, keurige saaiheid van dat alles.

Maar die gedachte stelde ik prompt bij toen Lucien in de keuken dood neerviel.

Lucien stierf niet met een dreun maar met een bons, de onmiskenbare bons van een lichaam dat de vloer raakt. Ik had die bons vele malen eerder gehoord. Sterker nog, ik had verschillende keren zo'n bons veroorzaakt. Op die bons, als op zo vele van dat soort bonzen, volgde een doodse stilte.

'Lucien?' riep zijn vrouw Gretchen. Meer stilte. 'Lucien!'

Beseffend dat er iets verschrikkelijk mis was, sprong de Cheerville Active Readers' Society in actie. Hoewel, in actie 'springen' zat er niet meer in. Onze tijd van springen was voorbij. Als we de keuken in zouden stormen, zouden we hoogstwaarschijnlijk en masse naast Lucien op de vloer belanden.

In plaats van opspringen, was het eerder een kreunende, pijnlijke strijd om onszelf op te hijsen, wandelstokken en rollators vast te grijpen en ons voorzichtig een weg naar de keukendeur te banen. Pauline greep haar rollator. Charles greep zijn wandelstok. Stilletjes deed ik een dankgebedje dat ik nog altijd geen van beide nodig had. Pearl bleef waar ze was omdat ze daar nu eenmaal het beste in was. Evon bleef bij haar, ofwel uit bezorgdheid voor het oudste lid van de club ofwel uit angst voor wat haar in de keuken te wachten stond.

De rest van de Cheerville Active Readers' Society baande zich voorzichtig een weg naar de keuken. Op zekere leeftijd heb je je portie lijken wel gehad. Zo oud waren we inmiddels allemaal wel. Voor mij was dat op mijn dertigste. De ouderen om me heen hadden talloze vrienden en familieleden vredig in een houten kist zien liggen. Maar de meesten van hen waren gewend om die vertrouwde gezichten te zien met netjes gekamde haren, gesloten ogen en

make-up om hun grauwer wordende huid te maskeren. Ze zagen hun dierbaren zoals ze op hun mooist herinnerd werden: in hun zondagse kleren om Onze Lieve Heer te ontmoeten.

Maar zo zag Lucien er niet uit. Hij leek veel meer op de lijkken waar ik aan gewend was.

Lucien lag languit op de keukenvloer, een plas bloed verspreidde zich langzaam vanaf de plek waar zijn schedel op het linoleum was gesmakt. De borden waren afgespoeld en stonden in een nette stapel in de gootsteen, en de glazen stonden in een keurig rijtje klaar om afgewassen te worden. Lucien had tot het laatst toe behulpzaam willen zijn.

Gretchen sloeg een hand voor haar mond om een kreet te onderdrukken. Paulines hand was niet snel genoeg en een gil, behoorlijk schrill voor zo'n grote vrouw, doorboorde mijn oren als een salvo pistoolschoten op een artilleriebaan terwijl je je oordoppen was vergeten. Charles gromde, wilde iets zeggen, maar kreeg de woorden niet over zijn lippen. Ook al had hij dagelijks met de dood te maken, zijn maag was er nog altijd niet echt tegen bestand en het moest een hele schok voor hem zijn om een vriend van hem languit op de vloer te zien liggen. Ik bedekte mijn mond en keek ontsteld, want dat was wat ze verwachtten. Niet nodig ze te laten weten dat ik dit soort tafereelen eerder had gezien. Sterker, ik had ze heel wat erger meegemaakt.

Maar toch, om nou iemand die ik kende, en die bovendien vijf jaar jonger was dan ik, plotseling dood te zien was niet mijn idee van een gezellige zondagmiddag.

Het was Pearl, die met haar kwelende, schorre, zesennegentigjarige stem de groep weer wakker schudde.

'Wat is er aan de hand? Was dat Pauline die zo schreeuwde? Heeft Lucien het in zijn broek gedaan, of zo?'

Dat had hij inderdaad. Dat gebeurt namelijk als je doodgaat: je verliest de controle over je lichaamsfuncties. Niet erg charmant. Dat kleine detail slaat Hollywood liever over.

Pauline slofte de keuken uit om zich over Pearl te ontfermen, duidelijk dolblij dat ze van dat gruwelijke tafereel weg kon. Gretchen snelde naar haar gevallen echtgenoot, tranen stroomden over haar gerimpelde wangen. Ze riep zijn naam, het leek wel honderd keer, maar alle 'Luciens!' ten spijt, geen ervan bracht hem terug. Charles ging naar Lucien toe, controleerde zijn hartslag, die er niet was, en legde een kalmerende hand op Gretchens rug.

Ik bleef bij de deuropening staan, dacht na over Pearls vraag. Wat wás hier feitelijk gebeurd? Op Luciens leeftijd kon je borst elk moment in de kramp schieten. Je kon zomaar twee hartslagen verwijderd zijn van je laatste. Dat was de voor de hand liggende verklaring.

Lucien zorgde goed voor zichzelf. Hij deed regelmatig aan lichaamsbeweging. Dat wist ik omdat ik vele malen van zijn verschijning mocht genieten als hij 's ochtends ging hardlopen. Hij at gezond. Dat wist ik ook omdat Gretchen heel graag kookte en nog liever opschepte over de gezondheidsbewuste maaltijden die ze dagelijks op tafel zette.

Maar soms trekt een hartaanval zich niets aan van hoe gezond je hebt geleefd. Dan mag hij graag iemand die kerngezond is pal naast een fastfood schranzende bankhanger in het stof laten bijten.

Maar de meest voor de hand liggende verklaring hoeft niet de juiste te zijn. Ik ben niet de persoon die genoeg neemt met voor de hand liggende verklaringen.

Ik schoof er wat dichters naartoe. Zo te zien was in de keuken alles in orde. Op het aanrecht stonden alleen een paar keukenapparaten. Ik zag geen bloederige messen of wegschietende ratten. Ik zag geen bijen die hem misschien hadden gestoken en een allergische reactie hadden veroorzaakt. Het fornuis was elektrisch, geen gas. In deze keuken waren geen bedreigingen.

Ik stapte om Gretchen heen, die nog altijd op haar knieën zat en haar gezicht tegen de schouder van haar dode man drukte terwijl

de begrafenisondernemer haar probeerde te troosten, en nam het lichaam in ogenschouw.

Luciens tong en lippen waren gezwollen en stijf, geen normaal symptoom van een hartaanval, eerder van een allergische reactie. Maar Lucien had geen last van voedselallergieën. En nogmaals, ik wist dit doordat Gretchen het heerlijk vond om te pas en te onpas hun maaltijden ter sprake te brengen. Zijn pupillen waren verwijd. Maar belangrijker nog was het feit dat zich om zijn mond een dikke laag speeksel had verzameld.

Wat hij ook had binnengekregen, zijn lijf wilde ervan af en vormde speeksel om zijn maaginhoud naar buiten te werken. Zijn maag, dat was zijn probleem, niet zijn hart. Wellicht was de val de feitelijke doodsoorzaak, maar voor hij neerstortte was de dood al in aantocht geweest.

Lucien was vergiftigd.

En het was bepaald niet langzaam gegaan. Bij de meeste giften duurde het uren voordat je er iets van merkte. Bij sommige duurde het zelfs dagen. Wat de oorzaak van Luciens dood ook was geweest, het was snel gegaan en het moest binnen het laatste uur of zo zijn toegediend of, simpeler gezegd, ergens gedurende deze wekelijkse bijeenkomst van de Cheerville Active Readers' Society. Iemand in dit huis was een moordenaar.

Er ging een kleine siddering langs mijn ruggengraat, niet van angst – ik kan wel op mezelf passen – maar van opwinding. Ik weet dat het wreed klinkt, maar dit was het opwindendste dat ik tijdens mijn pensioen had meegemaakt. Een moord, vlak onder mijn neus, terwijl de moordenaar een goede bekende van me was!

Maar wie was het?

Lucien Rogers was een beste vent, een goedgehartige ziel. De Britten zouden hem een 'toffe peer' noemen. Hij verdiende beter dan een kil einde op een linoleumvloer. En dit huis met de linoleumvloeren was niet zijn enige huis, de hele buurt was zijn huis. Maar hoewel Lucien een charmante kerel was, was hij feitelijk een per-

fecte kandidaat om slachtoffer te worden van een moord.

Hij was een steunpilaar van de gemeenschap in de ware zin des woords, altijd bereid om iemand in nood de helpende hand te bieden (of een kettingzaag). Hij was makkelijk te vinden en was bovendien knap om te zien. Dat was de enige reden die me te binnen schoot waarom iemand Lucien iets zou willen aandoen. Hij had absoluut een paar echtgenoten tegen zich in het harnas gejaagd omdat hij de meetlat was waar iedereen altijd langs werd gelegd. Althans, als ze boven de zestig waren. De oudere vrouwen van Cheerville gedroegen zich anders wanneer hij in de buurt was, rechtten hun rug. Hun stem klonk hoger en liever. Een sprankje verlangen fonkelde in hun ogen. Ik mag wel toegeven dat ik dat zelf ook heb gevoeld. En bij dat alles schonk Lucien de dames simpelweg zijn innemende glimlach, hielp hij bij het sneeuwvrij maken van hun oprit of verwisselde hij de band van hun auto, en voor zover ik wist, steeg zijn populariteit hem nooit naar het hoofd. Net zoals hij eerder tijdens de bijeenkomst had gezegd dat een 'huwelijk voor het leven' was. Sterker nog, dat waren zijn laatste woorden geweest.

Behulpzaam. Knap. Bescheiden. Een gevaarlijke combinatie die gedoemd was om jaloezie en wrok op te wekken.

Charles' stem rukte me uit mijn gedachten. Hij belde het alarmnummer, maakte zichzelf bekend bij de vrouw aan de telefoon, die hem blijkbaar kende, gaf het sterfgeval aan haar door en vermeldde de details. Nadat hij had opgehangen, bracht hij Gretchen terug naar de woonkamer.

Ik liep achter hen aan en veegde een traan uit mijn oog. Die traan stelde me gerust. Ik had in mijn tijd een hoop doden gezien, en er ook heel wat veroorzaakt, maar ik ben nooit harder geworden dan wat het werk in het ergste geval vereiste.

Eenmaal terug in de woonkamer trok ik mijn schild weer op. Een van deze vijf bejaarde inwoners was een moordenaar, en ik was de vrouw die de schuldige kon ontmaskeren.

Gretchen? Grote kans dat zij het inderdaad was. Als een echtgenoot een kopje kleiner wordt gemaakt, is in de meeste gevallen de partner de dader. Het motief was doorgaans een van drie dingen: geld, mishandeling of een verhouding. Lucien had niet veel geld en deelde toch al alles wat hij had met Gretchen, en hij was ook geen gewelddadige man. In het verleden hebben mensen me op dat vlak wel verbaasd, maar nu was dit ronduit onmogelijk. Een verhouding dan? Lucien leek er de man niet naar om ontrouw te zijn. Ik had wel gehoord dat hij vele avances had gehad maar ze had afgewezen. Sterker nog, hij had iemand afgewezen die op dit moment in deze kamer was.

Pauline was verrukt geweest van Lucien, zelfs nog meer dan de andere grijze schoonheden uit Cheerville. Misschien kwam dat doordat haar man haar vele jaren geleden had ingeruild voor een jongere vrouw. Daarom nam ze het verhaal van *Endless Beach* ook zo persoonlijk op. Met haar tweeënzeventig jaar, meer dan een beetje te zwaar en afhankelijk van een rollator, was ze niet bepaald de aantrekkelijkste prooi geweest die zich aan Lucien had aangeboden, maar toen ze hem een paar maanden geleden had bekend wat ze voor hem voelde, had de man haar vriendelijk uit de droom geholpen. Sterker nog, dat had hij zo vriendelijk gedaan dat ze in de leesclub bleef en iedereen weer als vanouds de draad oppakte.

Althans, zo leek het. Was Pauline zo boos en gekwetst dat ze de liefde van de herfst van haar leven daarom kon vermoorden? Of verdacht Gretchen hen ervan dat ze wel een relatie hadden en besloot ze Lucien een kopje kleiner te maken? Of misschien zat ik er compleet naast en was er wel degelijk sprake van een relatie? Ik wist te weinig om daar een zinnig woord over te zeggen. En opnieuw zat me de tandenknarsende beleefdheid van Cheerville in de weg, waardoor ik niet veel van die hele puinhoop wist.

En dan was Evon er nog, ook tweeënzeventig en een jeugd-vriendin van Pauline. Zij was niet naar de keuken gegaan toen we Lucien hoorden vallen. Ze was een hypochonder, dus kon ik haar

reactie wel begrijpen, maar misschien ging ze een confrontatie met het lijk uit de weg omdat ze bang was dat ze zich zou verraden zodra ze het zag. Maar waarom zou zij Lucien willen vermoorden? Uit wraak, omdat hij het hart van haar vriendin Pauline had gebroken? Of misschien had ook zij een zwak voor hem.

Van de groep kende ik haar het minst goed, want als ik met haar praatte, mondde dat meestal uit in lange monologen over haar ingebeeldde lichamelijke klachten. Haar voor hypochonder uitmaken was een belediging voor het geestelijk evenwicht van de gemiddelde hypochonder. Daardoor vroeg ik me af of ze wel in staat was om iemand te vermoorden, zelfs als ze dat zou willen. Aan de andere kant, als je zo bang bent voor de dood ben je geneigd er voortdurend aan te denken, en dat kan gekke dingen doen met je hersens.

En hoe zat het met Charles? De achtenzestigjarige begrafenisondernemer die nog steeds elke dag werkte, deels ter afleiding van zijn eigen verdriet? Zijn vrouw Laura was een jaar geleden gestorven aan een akelig agressieve vorm van schildklierkanker. Ik had haar nooit ontmoet maar had gehoord dat ze een behoorlijk feestnummer was geweest. Hadden zij en Lucien soms een of andere geschiedenis met elkaar gehad? Als er ooit een man bestond die zijn vrouw meer was toegewijd dan Charles, dan ben ik hem nog niet tegengekomen. Hij praatte nog steeds over haar alsof ze nog leefde. Zelfs als hij zijn eigen graf in ging zou zijn hart compleet van haar zijn. Maar stel dat hij iets heeft ontdekt waardoor hij van gedachten was veranderd?

Bovendien was het geen geheim dat het niet goed ging met Charles' bedrijf. Hij praatte er niet graag over, maar dat hoefde ook niet. Liet dat maar aan het stadje over. Er was in een naburig stadje een nieuwe begrafenisondernemer gekomen en die had veel van zijn klandizie weggekaapt. Het was een bedrijfsketen en was daardoor goedkoper. Ik had me niet gerealiseerd dat begrafenisondernemers ook franchisenemers konden zijn. 'Wilt u een snackje bij uw doodskist?'

Begrafenisondernemers staan erom bekend dat ze een tikje morbide zijn en er doen verhalen de ronde dat ze hun bedrijf met nogal onsmakelijke middelen een steuntje in de rug geven. Een begrafenisdirecteur in Georgia, die amper het hoofd boven water kon houden, kwam in de knel toen zijn crematieoven kapotging en hij geen geld had om hem te laten repareren. Kennelijk kosten crematieovens een behoorlijke bom duiten en hij zat al diep in de schulden. De lijken bleven maar binnenkomen. In plaats van een lening te nemen om de oven te laten maken, besloot hij om dertig lichamen in een moeras op zijn land te dumpen en de rouwende families betonstof te geven in plaats van de resten van hun dierbaren. Het is gruwelijk, maar dat betekent niet dat het niet gebeurt. Maar was Charles niet alleen in staat om mensen op harteloze wijze te misleiden maar ook tot een koelbloedige moord? Zou hij een naaste vriend vergiftigen enkel om een doodskist te kunnen verkopen?

En als dat zo was, waarom Lucien? In Cheerville waren een hoop families die er veel warmer bij zaten dan de familie Rogers. Als je dan iemand om zeep wilde helpen, zou je dan niet iemand nemen voor wie een koninklijke kist werd gekozen in plaats van het koopje waar Gretchen bijna zeker voor zou gaan?

Pearl was het minst waarschijnlijk, die was met haar zesennegentig jaar verreweg de oudste en zwakste van de groep. Ik kon geen motief bedenken, maar dat betekende niet dat er geen motief wás. Ze had een ziek gevoel voor humor en was de enige die geen tranen in haar ogen had. Misschien waren er al zo veel van haar vrienden overleden dat ze het inmiddels accepteerde als iets wat er nu eenmaal bij hoorde. Of misschien kon het haar niet schelen dat Lucien was gekielhaald. Dat moest ik natrekken.

Ik moest ze allemaal natrekken.

Ik keek naar Gretchen, die haar gezicht in haar handen had begraven, haar schouders schokten terwijl Charles haar tevergeefs trachtte te troosten. Pearl zat met een grimmige uitdrukking op

haar gezicht in haar leunstoel, voor deze keer hield ze haar vinnige, onbeschaamde gevoel voor humor voor zich. Ik keek naar Evon, de hypochonder die voortdurend op WebMD keek om te zien wat ze nu weer onder de leden had en nu naar de keukendeuropening staarde alsof de engel des doods in hoogsteigen persoon naar haar teruggrijnsde. En ik keek naar Pauline, die erbij zat met een verbijsterde, verloren blik in haar ogen.

Wie o wie?

E-book augustus 2023

Deel 1 in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny's Got a Gun*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2017 Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6820 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6821 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.